

„Moederhulp“.

Mijnheer de Redacteur!

In de Gouvernestraat, dicht bij de Kruiskade, staat een huis, dat met gouden letters den naam „Moederhulp“ draagt. Het is het huis van de Vereeniging ter Verbotering van Kinderbewaarpplaatsen en sedert jaren wordt het met liefde en toewijding bestuurd door mej. Hötte.

Elke moeder, in wijden kring rond het huis Moederhulp, kent het werk van juffrouw Hötte en haar helpsters en weet, hoeveel het voor de moeders beteekent. Ze kunnen haar kind brengen in een bepalde plaats voor kinderverzorging ingericht huis, ze weten het is onder de beste verzorging den ganschen dag, van 's morgens vroeg tot zeven uur in den avond. Ze kunnen nu rustig naar haar werkhuisen gaan, of doorwerken aan haar groote taak thuis.

Maar nu, de zieke moeders.

De huisgezinnen zonder moeder.

Voor hen bracht Moederhulp wel veel verlichting, maar toch als de zon gedaald was, als de nacht kwam, dan waren de kindertjes daar weer en vroegen altijd maar weer om zorg, die niet gegeven kon worden.

Vaak zag de directrice haar dagkindeken met angstig hart gaan.

Vaak was het haar haast onmogelijk, de kinderen weg te sturen uit de bescherming van het huis, den onzekeren nacht in, tot den volgenden morgen, maar het bestuur oordeelde, dat dag- en nachtverblijf verre boven de krachten der vereeniging ging. Er was geen ruimte en die te maken zou te veel geld kosten.

Nu drie jaar geleden brak het oogenblik aan, dat juffrouw Hötte een bepaald kind niet meer naar huis kon laten gaan. De moeder lag zwaar ziek aan tuberculose, de vader was in dienst. Overdag waren de kinderen in Moederhulp en had de moeder thuis hulp van een jong zusje. Doch dan kwam de nacht en dan moest de stumper er vaak uit. Juist voor het kind, dat juffrouw Hötte toen als eerste dag- en nachtkind hield, op eigen verantwoording. Het kind had vaak bronchitis, hoestte veel, was onrustig 's nachts... Het was immers beter ineens dood geweest, dan dat 't zoo nacht aan nacht door de doodzieke moest geholpen worden, zei juffrouw Hötte.

Ik moest 't wel hier houden. En dat

kind is er nog. De moeder is al lang dood.

Ja, toen moesten er al dadelijk schikkingen worden getroffen met personeel. Een moest er in „Moederhulp“ blijven slapen, er moest Zondags altijd iemand zijn.

En toen juffrouw Hötte eenmaal dat ééne kind niet had kunnen laten gaan, toen was er dadelijk al weer een tweede. En toen het tweede er was kwam daar 'n moeder bidden en smeeken: „Waar er twee waren, konden er toch ook wel drie“, al zo lang liep ze ernstig ziek rond. Ze moest geopereerd worden, maar zou daar in geen geval toe besluiten, zo lang haar kindje voor dag en nacht niet goed was ondergebracht. En juffrouw Hötte kon het kind weer niet laten gaan en de arme moeder kon gerust zijn, liet zich opereeren. Toen was het zelfs al te laat, ze stierf.

Het moet haar in haar laatste oogenblikken toch tot troost geweest zijn, haar kind zoo goed bezorgd te weten.

En zoo regen zich de droeve gevallen aan. Die groote blonde jongen daar, reusachtig groot voor zijn twee jaren, maar zichtbaar doodelijk zwak, is het twintigste kind van een moeder, die bij zijn geboorte stierf.

De huishouding werd overgenomen door een dochtertje van veertien jaar, die kon toch ook de zorg niet aanvaarden voor het zwakke kindje?

Twaalf dag- en nacht-kindertjes heeft juffrouw Hötte nu, die allemaal niet naar huis konden.

Nu is er in Moederhulp een gansch onhoudbare toestand ontstaan.

Het zuigelingenverblijf boven is ont ruimd en in de ééne, wel groote kamer, slapen en huizen en eten de twaalf dag- en nacht-kinderen. Beneden mogen ze niet komen, om buiten de infecties te blijven, die de dagkinderen voor hen kunnen meebrengen. De zuigelingen huizen nu beneden aan de straat en de grootere dagkinderen (ze bezoeken het te den schoolleeftijd) hebben de achterkamer. Die grootere dagkinderen zijn van een tot zes jaar. Daar zijn er verscheiden onder, die 's middags nog slapen. Dat slapen, dat ze altijd zoo lekker deden, in nu het zuigelingenvertrek, moet ook al in hun eigen speelkamer gebeuren op de kleine ijzeren kribben, die na gebruik allemaal op elkaar gestapeld worden. En de dagkinderen die al te groot zijn om te slapen, loopen dan zo lang met hun ziel onder hun arm rond, in de keuken, in de badkamer, zoo gaat het niet langer. Er moet een verdieping op het gebouw komen, voor de dag- en nachtkinderen, zoodat de zuigelingen en de anderen hun eigen verblijf weer terug krijgen.

Het Bestuur heeft geen geld. Juffrouw Hötte heeft al een bouwplan klaar.

En weet ge, wat het kosten moet, die verdieping?

Met de inrichting mee. Tien duizend gulden. Valt u dat niet héél erg mee?

Voor tien duizend gulden (f 10.000) zijn de dag- en nachtkinderen gered. De onhoudbare toestand, die reeds zo lang heeft geduurd, kan nog wat langer duren, als

juffrouw Hötte haar verdieping in 't ver-
schiep ziet.

Maar, komt er vóór 1 October geen kans
op de verdieping, dan — en nu zult ge
ijzen van die mogelijkheid — dan moeten
de kinderen weg.

De anderen, voor wie het geheele werk
der Vereeniging begonnen is, mogen niet
langer lijden onder den onhoudbaren toe-
stand.

Het wordt ook steeds moeilijker perso-
neel te vinden, dat in dergelijke omstan-
digheden nog met lust en opgewektheid
kan werken.

Dan moeten de twaalf dag- en nachtkin-
deren weg.

— Waarheen? vroeg ik angstig.

— Ik weet het niet, antwoordde juffrouw
Hötte somber. Van de meesten weet ik 't
heelemaal niet. En in droevigen spot: Ik
denk, dat ik ze maar op de stoep zal moe-
ten leggen.

Toen, verdrietig, bij een lief klein meisje,
dat met roode kleurtjes op de wangen on-
der de witte gordijntjes haar middagslaap
je deed:

— Dit kindje hier, nergens, nergens zie
ik uitkomst voor haar.

Ze is zoo bevattelijk, ze heeft zoo dik
wijls koorts; als ze ergens terecht komt,
waar ze niet genoeg op haar letten, wat
zal er dan van 't stumpertje terecht ko-
men?

De ledenlijsten der filantropische ver-
eenigingen in Rotterdam dragen altijd
maar weer dezelfde namen. Ik hoop, dat
deze dringende bede nu eens gelezen en
overdacht wordt door veel meer menschen.

Dat er eens nieuwe namen zullen prijken
op de lijst der gevers en geefsters, die nu
hun gift gaan zenden voor de verdieping
op het Huis Moederhulp, opdat de twaalf
dag- en nachtkinderen niet op straat be-
hoeven. Want, nietwaar, dat doet ge? Ge
zendt nu een gift naar de penningmees-
teres der Vereeniging tot verbetering van
Kinderbewaarplaatsen, naar mevrouw Sie-
genbeek van Heukelom, Mathenesserlaan
253, Rotterdam, Postgiro 6171 Rotterdam.
Ge zult het doen, nietwaar?

Ge hebt al zooveel gegeven voor de Duit-
sche kinderen, voor de Oostenrijksche kin-
deren, voor de Russische kinderen. Hier is
een sommetje noodig, een handjevol geld
in verhouding tot die stroomen van geld.

Tien duizend guldens en dan zijn ze ge-
red, die twaalf en dan ademen de zieke
moeders, de hulpelooze vaders weer op
Tien duizend guldens, of moet juffrouw
Hötte, tot loon voor al haar zorgen, al
haar toewijding, al haar liefde, de kleintjes
toch op de stoep leggen 1 October?

S. LUGTEN—REIJS.

R'dam 23 Sept. '22.